

ΔΥΟ ΝΕΑΙ ΤΗΛΙΑΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Α. ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΡΟΔΙΩΝ

Πλάξ ἐκ τεφροῦ ἀσβεστολίθου, ἣς σφύζεται μόνον τμήμα ἐκ τριῶν τεμαχίων (Πίν. 92 β) περιλαμβάνον τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν. Μέγιστον ὕψος 0,83, μεγ. πλάτος 0,87, πάχος 0,15. Ἐξήχθη ἐκ τοῦ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ, ἐπὶ τοῦ κάστρου τοῦ Μεγάλου Χωριοῦ, ταυτιζομένου πρὸς τὴν ἀκρόπολιν τῆς ἀρχαίας πόλεως¹, ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν πλακοστρώτου τὸν Μάρτιον τοῦ 1948.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι κεχαραγμένη προσεκτικὰ μὲ ὠραία γράμματα, ὄχι ἀκριβῶς στοιχηθόν· μεῖζον τοῦ συνήθους πλάτος καταλαμβάνουν ἰδίως τὸ Ο (καὶ Θ) καὶ τὸ Α. Μικρόν μόνον περιθώριον ἔχει ἀφεθῆ ἄνω, ἐλάχιστον δὲ πλαγίως.

Τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς ἔχει ἐν μεταγραφῇ ὡς ἐξῆς:

Ἔδοξε τοῖς συνέδροις ἀπαγγεῖ-
λαι πρυτάνεσ[σι] Ροδίω[ν] συμ-
αχίαν ἡμεν [ἀλλάλοις καὶ το-]
4 ὑς αὐτοῦς φίλο[υ]ς ἡμεν Τηλίω[ν]-
ς, οἳ καὶ Ροδί[οι]ς καὶ εἴ τις]
ἐπὶ τὰς χώραν τὰν Τηλίω[ν] στρατε-]
ὕη βοαθεῖν Ροδί[οι]ς κατὰ τὸ]
8 δυνατὸν καὶ εἴ τις ἐπὶ τὰς χώ-]
ραν τὰν Ροδίω[ν] στρατεύηι βο-]
[α]θεῖν Τηλίω[ν] Ρ[ο]δίω[ν] κατὰ τὸ]
[δ]υνατὸν, εἰ δὲ κα[ταλύη] τις τὸν]
12 [δῆμ]ον, πολεμέω[ν] Τηλίω[ν] μετὰ πά-]
ντων] συμμάχων [ca. 11 - 13]
[ca. 3 Ρο]δίω[ν] τοῦ ἐν [ca. 10 - 12]
[ca. 5 π]άσαις χ [ca. 12 - 14]
16 [. . συμμα]χίας [ca. 13 - 15]

Στ. 12. πολεμέων. Συνεπλήρωσα οὕτω πρὸς σχηματισμὸν προστακτικῆς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπιτελέων ἐν στ. 5 τῆς μετὰ τῶν Ἱεραπυτνίων συνθήκης, περὶ ἧς κατωτέρω.

Στ. 13 - 16. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἡ ἐπιγραφή ἀποκλίνει τοῦ παραλλήλου της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ μεγαλύτερα κενά, καθιστᾷ ἐπισφαλῆ τὴν συμπλήρωσιν.

1. Βλ. Dawkins καὶ A. Wace, Notes from the Sporades ἐν BSA 12 (1905/6) 159 - 165 καὶ Gerola, I monumenti medioevali delle tredici Sporade, Ann. 2 (1916) 13 - 19.

Ἡ ἐπιχειρηθεῖσα συμπλήρωσις ἐβασίσθη εἰς τὸ κείμενον τῆς ὑστερωτέρας ἀλλ' ἀναλόγου συνθήκης μεταξύ Ροδίων καὶ Ἱεραπυτνίων², δὲν ἠκολούθησεν ὁμως τὴν ἐκτενεστέραν διατύπωσιν ταύτης. Τοῦτο κωλύει συρροή λόγων καὶ πρῶτον ἡ διαφορὰ τῆς ὀρολογίας ἐν στ. 5 - 7, ἔνθα ἔχομεν

[καὶ εἴ τις] ἐπὶ τὰν χώραν τὰν Τηλίων στρατε]ύηι

ἀντὶ τῆς ἀντιστοίχου φράσεως

καὶ εἴ τις ἐπὶ τὰν πόλιν ἢ χώραν στρατεύηται τὰν Ροδίων

Εἰς τὰ πλαίσια τῆς συντομωτέρας ταύτης διατυπώσεως φαίνεται προσέτι ἐλλείπουσα ἢ ἀναλυτικὴ παράθεσις ὄλων τῶν περιπτώσεων ἐσωτερικῆς ἀναταραχῆς, καθ' ἃς δέον ὡσαύτως νὰ παρέχεται ἀμοιβαία βοήθεια, τῆς σχετικῆς διατυπώσεως περιοριζομένης μόνον εἰς τὴν γενικωτέραν ἔκφρασιν (στ. 11 - 12): εἰ δὲ καταλύη τις τὸν δῆμον.

Ἄλλ' ὁ ἀποφασιστικώτερος λόγος εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ χώρου διὰ τὴν ἐκτενεστέραν διατύπωσιν ἀναλογοῦν 35 γράμματα κατὰ στίχον ἀπαιτοῦντα πλάτος 2 μέτρων τοῦλάχιστον, πρᾶγμα ὅλως ἄηθες δι' οἵανδήποτε ἐνεπίγραφον στήλην. Ἦδη καὶ μὲ τὴν προτεινομένην συμπλήρωσιν 23 - 25 γραμμάτων κατὰ στίχον, ἢ στήλην ἔπρεπε νὰ εἶχε πλάτος 1.30 μ. περίπου, ἥτοι ἐκ τῶν μεγαλυτέρων γνωστῶν.

Ἡ περὶ τὴν διατύπωσιν παρατηρουμένη διαφορὰ αὕτη ἴσως νὰ μὴ ὀφείλεται τόσον εἰς τὴν χρονικὴν διαφορὰν (περὶ ἧς κατωτέρω) καὶ τὴν εἰδικωτέραν φύσιν τῆς μετὰ τῶν Ἱεραπυτνίων συμμαχίας προβλεπούσης καὶ περὶ διώξεως τῆς πειρατείας (ἄλλωστε δὲν γνωρίζομεν ἂν καὶ εἰς τὴν παροῦσαν συνθήκην δὲν εἶχε τεθῆ σχετικὸς ὄρος) καὶ τοῦ ὑφισταμένου πρὸς τοὺς Κνωσίους πολέμου (στ. 51 - 58 καὶ 75 - 77), ὅσον εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ὡς ἐπισήμων ἐγγράφων: ἡ μὲν ἀποτελεῖ ἐπικύρωσιν συναφθείσης ἤδη συμμαχίας (στ. 4 - 5 καὶ 7 - 9), ἡ δὲ ἐμφανίζεται ὡς ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου τῶν Τηλίων, ὅπως ζητηθῆ ἢ μᾶλλον ἐγκριθῆ προταθεῖσα ἤδη σύναψις συμμαχίας.

Ἡ τελευταία αὕτη δυνατότης φαίνεται καὶ ἡ πιθανώτερα ὡς ἐκ τῆς οὐσιαστικῆς ἀνισότητος τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ὅτι δὲ ἡ ἀνισότης αὕτη, παρὰ πᾶσαν ἐπίφασιν, ἀναγνωρίζεται καὶ ἐπισήμως, μαρτυρεῖ ἡ μονομέρεια τοῦ ἐν στ. 3 - 5 τιθεμένου ὄρου:

καὶ τοὺς αὐτοὺς φίλους ἤμεν Τηλίοις, οἳ κα καὶ Ροδίους

παραμένοντος χωρὶς ἀνταπόκρισιν.

Ἡ ἀνισότης αὕτη διακρίνει ἀκόμη καὶ τὴν προαναφερθεῖσαν μετὰ τῶν Ἱεραπυτνίων συμμαχίαν³, ἡ ὁποία ὁμως διαφέρει κατὰ τὴν ἀναλυτικωτέραν καὶ μᾶλλον συγκεκριμένους ὄρους θέτουσαν διατύπωσιν. Χρονολογεῖται δὲ αὕτη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 2ου

2. C. Michel, Recueil d'inscriptions grecques, Bruxelles 1900, ἀριθ. 2. E. Schwyzer, Dialectorum graecorum, ex. epigraphica, Lipsiae 1923, ἀρ. 288. P. Cauer, Delectus Inscriptionum 1879¹ ἀρ. 44, 1883² καὶ M. Guarducci, Inscriptiones Creticae III 631 - 38 ἀρ. 3A (βλ. εἰδικῶς τοὺς στίχους 12 - 15 ἀντιστοιχοῦντας πρὸς τοὺς στίχους 5 - 12 τῆς δημοσιευομένης).

Ἅ τὸ τύπος οὗτος συνάψεως συμμαχίας διεμορφώθη πιθανώτατα ὡς πρὸς τὰς προβλεπομένας περιπτώσεις ἀμοιβαίας βοήθειας κατὰ τὴν δευτέραν ἀττικὴν συμμαχίαν. Βλ. μάλιστα τὴν πρὸς τοὺς Κερκυραίους συνθήκην τοῦ 375/4 (IG II² 97) καὶ πρβλ. καὶ τὴν ὑστερωτέραν (341/0) συνθήκην μετὰ τῶν Ἱερετριέων (IG II² 230). Ἄλλ' αἱ ἐπὶ μέρος ἐκφράσεις δυνατὸν ν' ἀνάγονται καὶ εἰς ἀρχαιότερους χρόνους: Πρβλ. π.χ. Θουκυδίδην I 86, 3 διὰ τὴν ἔκφρασιν *παντὶ σθένει*.

3. Inscr. Cret. ἔ.ἀ.

π.Χ. αἰ. τόσον ὑπὸ τοῦ Hiller v. Gaertringen ἐν RE Suppl. V (ἄρθρον Rhodos) στ. 789, ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς M. Guarducci, Inscr. Cret. III σ. 36. Ἡ καθαρῶς ἐπιγραφικὴ χρονολόγησις τῆς Τηλιακῆς συνθήκης δύναται νῦν νὰ στηριχθῆ εἰς τὰς μετ' ἀρίστων φωτογραφιῶν τῶν ἐκτύπων δημοσιευθείσας ἐπιγραφὰς τῆς Λίνδου (Chr. Blinkenberg, Lindos II, Inscriptions, Copenhagen 1941) καὶ εἰδικῶς εἰς τοὺς μεθ' ἱκανῆς βεβαιότητος χρονολογουμένους καταλόγους τῶν ἱερέων τῆς Ἀθηνᾶς.

Τὰ δύο ἀρχαιότερα τεμάχια τούτων Α καὶ Β (αὐτ. I σ. 63 εἰκ. 1 καὶ 3) εἶναι καὶ τὰ μᾶλλον ὅμοια κατὰ τὸν τύπον τῶν γραμμάτων πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν μας. Ἦδη τὸ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ 3ου π.Χ. αἰ. τεμάχιον C (αὐτ. σ. 66 εἰκ. 4) ἐμφανίζει σημεῖα ὑστερωτέρας γραφῆς πρόδηλα μάλιστα εἰς τὸ Μ καὶ τὸ Σ ἔχοντα σχεδὸν παράλληλα τὰ σκέλη των. Ἡ διαπίστωσις ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ τεμαχίου D (αὐτ. σ. 67 εἰκ. 5), τῶν ἐτῶν 270 - 247 περίπου π.Χ., εἰς ὃ παρακολουθοῦμεν τὸ βαθμιαῖον κλείσιμον τῶν σκελῶν τοῦ Σ τεινόντων πρὸς τὴν πλήρη παραλληλότητα⁴.

Ὡστε ἢ ἐκ Τήλου ἐπιγραφὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι ὑστερωτέρα τῶν ἀρχῶν τοῦ 3ου π.Χ. αἰ., ἀποτελοῦσα τὴν πρώτην ἴσως ἐφαρμογὴν προγραμματισμένης ἐξαπλώσεως τοῦ περιφερειακοῦ ἐλέγχου τῆς Ρόδου διὰ τῆς συνάψεως ἑτεροβαρῶν, ὡς εἶδομεν, συνθηκῶν πρὸς γειτονικὰς πόλεις διατηρούσας τὴν ὀνομαστικὴν τῶν αὐτοτέλειαν — ἐξαπλώσεως ἢ ὅποια ἀρχομένη ἀπὸ τὴν πλησιεστάτην Τήλον καταλήγει μετὰ ἓνα ἀκριβῶς αἰῶνα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Κρήτην.

Πιστεύω ὅτι ὁ εὐθετώτερος χρόνος διὰ παρομοίαν πολιτικὴν ἦσαν τὰ ἀμέσως μετὰ τὸ 300 π.Χ. ἔτη, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς πολιορκίας τοῦ Δημητρίου (305/4) καὶ τὴν παγίωσασαν τὴν ἀσφάλειαν τῆς νήσου νίκην τοῦ Σελεύκου καὶ τοῦ Λυσιμάχου ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου καὶ τοῦ Δημητρίου παρὰ τὴν Ἰψὸν (301), ὅποτε καὶ ἡ Ρόδος δεικνύει τάσεις ἐπεκτάσεως καὶ πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν⁵. Ἐνισχύεται οὕτω ἡ γνώμη τοῦ Beloch (Griechische Geschichte IV 2² 339) δεχομένου ὅτι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 4ου π.Χ. αἰ. ἡ Τήλος, ὁμοῦ μετὰ τῆς Σύμης, Χάλκης καὶ Καρπάθου, ὑπήγετο εἰς τὴν Ρόδον. Ἀντιθέτως ὁ Hiller (ἔ.ἀ. 754) κλίνει ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι ὑστερώτερον μόνον καὶ πιθανώτερον κατὰ τὸν Β' Μακεδονικὸν πόλεμον (200 - 197 π.Χ.) περιῆλθεν ἡ νήσος εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ροδίων προσκεκολλημένη οὕσα πρότερον εἰς τὴν Κῶν⁶. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην στηρίζει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Herzog (Abhandlungen Akad. Berlin 1928, 6,45) ἀναφερομένην ἐπιγραφὴν τοῦ Ἀσκληπιείου τῆς Κῶ, καθ' ἣν Κῶφι διαιτηταὶ ἐρρυθμίζον τὰς ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου περὶ καθόδου τῶν φυγάδων προκυπτούσας δυσχερείας. Τοῦτο ὅμως δὲν προϋποθέτει ἐξάρτησιν τῆς νήσου ἐκ τῆς Κῶ, διότι ὡς διαιτηταὶ ἐλαμβάνοντο οἱ ἐκ πόλεων φιλικῶν μὲν ἀλλ' ὄχι ἀναγκαίως καὶ ἄλλως πρὸς τὴν ἐνδιαφερομένην συνδεομένων ἄλλωστε καὶ τὸ γεγονός τῆς προσκλήσεως διαιτητῶν ὑποδηλοῖ ἀνεξαρτησίαν τινὰ τῆς νήσου. Ὅπως δὲ τὸ μεσολαβοῦν διάστημα μιᾶς γενεᾶς δὲν ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἀδιστακτῶς ὅτι αἱ αὐταὶ συνθηκαὶ ἐπεκράτουν εἰς περίοδον πολλαπλῶν μεταστροφῶν πολιτικῆς καὶ ἐπιρροῶν καὶ μάλιστα εἰς τὸ νοτιανατολικὸν Αἰγαῖον.

4. Τὸ Ξ ἐπὶ πάντων τῶν λινδιακῶν τεμαχιῶν γράφεται μὲ κάθετον σκέλος ἴσως πρόκειται περὶ ἰδιαιτέρας ἐπιτοπίου ἐπιβιώσεως.

5. Χαρακτηριστικὸς ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ εἰς τὴν Πριήνην δανεισμός χρημάτων μεταξὺ τῶν ἐτῶν 300 - 297 (Hiller ἔ.ἀ. 782).

6. Ποιὰν τινὰ συνάφειαν πρὸς τὴν Κῶ συνάγει ἐκ τῶν νομισμάτων καὶ ὁ L. Robert (κατωτ. 46 - 47).

Ἄκριβέστερα φαίνονται τὰ συμπεράσματα τοῦ L. Robert (Revue de Philologie 3me serie 8 (1934) 43 - 48), ὅστις διορθῶν εὐστόχως τὸ Τηίους τοῦ χωρίου τοῦ Διοδώρου XIV, 84, 3 - 4 εἰς Τηλίους καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων βοηθούμενος δέχεται ἀνεξάρτητον τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 5ου μέχρι τῶν μέσων τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος. Οἱ Fraser καὶ Bean, τέλος, εἰς τὴν μελέτην τῶν The Rhodian Peraea and Islands, Oxford-London 1954, 164, ὑποθέτουν ὅτι ἡ Τήλος ἦτο ἀνεξάρτητος μέχρι τῆς συνάψεως τῆς παρούσης συμμαχίας, τὴν ὅποιαν ὁμως χρονολογοῦν εἰς τὰ μέσα ἢ τὰ τέλη τοῦ 3ου π.Χ. αἰ., ἀναγνωρίζοντες ὁμως καὶ οὗτοι τὴν σημασίαν τῆς ὡς οὐσιαστικῆς ὑποταγῆς εἰς τὴν Ρόδον.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως ὁμως τῆς ἐπιγραφῆς οὐδεμία βάσιμος ἀμφιβολία ἀπομένει ὅτι περὶ τὸ 300 ἢ ἀμέσως ἔπειτα ἡ Τήλος, προκληθεῖσα, δέχεται τὴν μετὰ τῆς Ρόδου σύναψιν συνθήκης, δι' ἧς συνδέει πρὸς ταύτην τὰς τύχας τῆς διατηροῦσα, τυπικῶς, τὴν ἰδίαν αὐτονομίαν.

B. ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΥΘΑΙΣΤΩΝ¹

Ἄπλη στήλη ἀσβεστολίθου ἑλλιπῆς κάτω καὶ βεβλαμμένη ἐν μέρει ἄνω. Μέγιστον ὕψος 0.37, πλάτος 0.19, πάχος 0.09 μ. εὑρεθεῖσα εἰς θέσιν Λακκιά παρὰ τὸ Μεγάλο Χωριὸ τῆς Τήλου.

Ἡ ἐπιγραφή ἔχει ἐν μεταγραφῇ ὡς ἐξῆς:

Πυθάρχας

Ἄριστόφιλος Ἄριστο[- -]
 Πάρεδρος Ἄριστογεί[των]
 4 Ἄριστοφίλου τοῦ Ἄριστο[- -]
 καὶ πυθασταὶ τοὶ πυθάξαν[τες
 ἐ]πὶ δαμοργοῦ Δαμοφέλευ[ς]
 Ξενότιμος Ἄριστοδόκου
 8 Ἄγησικλῆς Ἄριστοδόκου
 Ἐρμόδοκος Ἐρμοδόκου
 Ἄριστομένης Ἐρμοδόκου
 Εὐανδρίδας Εὐανδρίδα
 12 Καλλιάναξ Ἀλεξιμάχου
 Ἐρμανδρίδας Ἀλεξιμάχου
 Ξενοφῶν Τιμοκρῶντ[ο]ς
 Σωφάνης Δαμοκλεῦς
 16 Σωσίφιλος Ἄριστοκλείδα
 Ἄριστίων Ἄριστοτίμου
 Κλέων Σιμίωνος
 Σωσίδικος [- -]

1. Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν φίλον συνάδελφον κ. Γρ. Κωνσταντινόπουλον διὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ εὑρήματος καὶ τὴν προσφορὰν τῆς δημοσιεύσεως, καθὼς καὶ διὰ τὰς ἀποσταλείσας φωτογραφίας.

Οὗτος εἶναι ὁ τρίτος κατάλογος πυθαϊστῶν ἐκ Τήλου, ὅστις γίνεται γνωστός. Οἱ δύο προηγούμενοι κατεχωρίσθησαν εἰς τὰς IG XII,3 ἀρ. 34 καὶ 35. Καὶ οἱ τρεῖς κατάλογοι περιλαμβάνουν πολλὰ κοινὰ ὀνόματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς τῆς χρονικῆς συναφείας, μαρτυρεῖ τὴν εἰς τὴν πυθαΐδα συμμετοχὴν περιορισμένου κύκλου οἰκογενειῶν ἐκ τῶν εὐπορωτέρων καὶ μάλιστα τῶν ἀριστοκρατικῶν γενῶν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ μορφή τῶν πλείστων ὀνομάτων ἐπιβεβαιοῖ.

Στ. 2. Ἴχνη γωνίας μετὰ τὸ ο τοῦ Ἄριστο- -- καθιστοῦν πιθανωτέραν τὴν συμπλήρωσιν Ἄριστοδόκου παρὰ Ἄριστοφίλου· ὁπωςδήποτε ἢ συμπλήρωσις Ἄριστογείτονος ἀποκλείεται δι' ἔλλειψιν χώρου. Ἄν ἡ προτεινομένη συμπλήρωσις γίνῃ δεκτὴ, τότε καὶ ὁ Ἄριστόφιλος οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν μεγάλην οἰκογένειαν μὲ τὸς υἱοὺς τοῦ Ἐρμόδοκου Ἐρμόδοκον καὶ Ἄριστομένη (στ. 9 - 10) καθὼς καὶ τὸς δύο υἱοὺς τοῦ Ἄλεξιμάχου Καλλιάνακτα καὶ Ἐρμανδρίδαν (στ. 12 - 13), περὶ τῆς ὁποίας βλ. κατωτέρω.

Στ. 3 - 4. Δὲν εἶναι σαφές, διατί, κατ' ἐξαίρεσιν τῶν λοιπῶν ὀνομάτων τοῦ καταλόγου (ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Πυθάρχου) ἀναγράφεται ἐπιπροσθέτως καὶ τὸ πατρωνυμικὸν τοῦ πατρὸς τοῦ παρέδρου Ἄριστογείτονος. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὀφειλόμενον μᾶλλον εἰς τεχνικὸν λόγον, ἦτοι τὴν ἀνάγκην πληρώσεως τοῦ στίχου 4, τὸν ὁποῖον ἄλλως θὰ κατελάμβανεν ἓν μόνον ὄνομα, καὶ ὄχι τόσον εἰς τὴν ἀνάγκην διαχωρισμοῦ τοῦ ἀπὸ ἄλλων συνωνύμων του, ἀφοῦ μάλιστα τοιοῦτος διαφορισμὸς εἶναι ἐξ ἴσου πιθανὸν ὅτι θὰ ἐπεβάλλετο καὶ δι' ἄλλα μέλη τῆς πυθαΐδος (πρβλ. κατωτέρω τὴν ἀβεβαιότητα ὡς πρὸς τὴν σειρὰν τῆς γενεᾶς τῶν υἱῶν τοῦ Ἐρμόδοκου καὶ τοῦ Ἄλεξιμάχου). Ἀτυχῶς, παρὰ τὸ ὁπωςδήποτε παρεχόμενον πρόσθετον στοιχεῖον, τὸ δευτέρον συνθετικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ πάππου τοῦ παρέδρου Ἄριστο- παραμένει ἄγνωστον, λόγῳ τῆς εἰς τὸ ἀντίστοιχον σημεῖον βλάβης τοῦ λίθου.

Στ. 5. Πυθάξαντες. Ἐδῶ πρώτην φοράν παραδίδεται πλήρως τὸ ἄλλως ἀμάρτυρον τοῦτο ρῆμα, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὸν ἕτερον τῶν δύο ὁμοίων καταλόγων (IG XII, 3,34 στ. 2), ὅπου ὁμως, ἑλλιπές, συνεπληρώθη λανθασμένως εἰς [πρ]οά[ξαντες].

Στ. 7 - 8. Τὸ ὄνομα Ἄριστόδοκος ἀπαντᾷ δις καὶ εἰς ἄλλον κατάλογον πυθαϊστῶν (IG XII, 3,34 στ. 23 καὶ 30), καθὼς καὶ εἰς ἄλλην Τηλιακὴν ἐπιγραφὴν (IG XII, 3,31 στ. 22) εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι καὶ οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὸν Ἐρμόδοκον οἰκογένειαν (βλ. κατωτ. εἰς στ. 9 - 10), ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς αὐτοῦ τοποθέτησις εἶναι προβληματικὴ.

Στ. 9 - 10, 12 - 13. Τήλιοι μὲ τὸ ὄνομα Ἐρμόδοκος καὶ Ἄλεξιμάχος εἶναι ἤδη γνωστοὶ ἐκ τῆς IG XII, 3,40. Ἐκ τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου Νικάνασσας μὲ τὸν υἱὸν τοῦ δευτέρου Χαρσίφιλον ἐγεννήθησαν ἑπτὰ τέκνα, ἀναγραφόμενα εἰς τὴν σημειωθεῖσαν ἐπιγραφὴν (βλ. τὸ παρατιθέμενον ἐκεῖ stemma). Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν οἱ πυθαῖσται τοῦ παρόντος καταλόγου ἀνήκουν εἰς τὴν δευτέραν ἢ τὴν τετάρτην, ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω, γενεᾶν. Ἐπιγαμίαν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῆς Νικάνασσας φαίνεται προϋποθέτον τὸ ὄνομα Καλλιάναξ (στ. 12), ὥστε οἱ μὲν Ἐρμόδοκος καὶ Ἄριστομένης θὰ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν υἱοὶ τοῦ Ἐρμόδοκου II, ἐγγονοῦ τοῦ πρώτου, οἱ δὲ Καλλιάναξ καὶ Εὐανδρίδας υἱοὶ τοῦ ἀδελφοῦ τούτου Ἄλεξιμάχου II.

Με τὰ ἐκ τοῦ καταλόγου μας παρεχόμενα νέα στοιχεία, ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ΑΕ 1922, 46 ἀρ. 22 καὶ τὴν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Χαβιαρᾶ παρεχομένην νέαν ἀνάγνωσιν τῆς IG XII, 3,45, τὸ stemma τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἑρμοδόκου καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν δι' ἐπιγαμιῶν συνδεθεισῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀλεξιμάχου, Ἰέρωνος καὶ Εὐχαρτίδα δύναται νῦν ν' ἀποτελεσθῆ ὡς εἰς σελ. 99.

Μεμονωμένα τὰ ὀνόματα εἶναι γνωστὰ καὶ ἐξ ἄλλων Τηλιακῶν ἐπιγραφῶν. Οὕτω ὁ Ἑρμόδοκος ἀπαντᾷ εἰς τὰς IG XII 3,31 στ. 12 καὶ 17, ὡς καὶ τὸν κατάλογον τῶν πυθαϊστῶν IG XII, 3,35 στ. 7, Ἀριστομένης εἰς IG XII, 3,30, 43, 45 στ. 3 καὶ τὸν κατάλογον IG XII, 3,34 στ. 3, Καλλιάναξ εἰς IG XII, 3,33 στ. 18² (πρβλ. καὶ Νικάναξ, ΑΕ 1922, 47 ἀρ. 31) καὶ τέλος Ἑρμανδρίδας εἰς τὸν καὶ ἄλλα κοινὰ πρὸς τὸν δημοσιευόμενον περιέχοντα ὀνόματα κατάλογον (εἰσφορῶν;) ΑΕ 1922, 44 - 45 ἀρ. 17 στ. 17.

Στ. 11. Εὐανδρίδας καὶ εἰς ΑΕ ἔ.ἀ. στ. 2.

Στ. 14. Ξενοφῶν Τιμοκρῶντος καὶ εἰς ἕτερον κατάλογον πυθαϊστῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ του (ἢ πατρός του;) Τιμοκρῶντος (IG XII, 3,34 στ. 24 - 25).

Στ. 15. Σωφάνης Δαμοκλεῦς, ἄγνωστος ἀλλαχόθεν.

Στ. 16. Τὸ ὄνομα Ἀριστοκλείδας γνωστὸν ἐκ τῆς IG XII, 3,31 στ. 18.

Στ. 17. Ὁ αὐτὸς προφανῶς πρὸς τὸν Ἀριστίωνα Ἀριστοτίμου τοῦ καταλόγου IG XII, 3,34 στ. 13. [Ἀριστότιμος Ἀριστίωνος θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ συμπληρωθῆ εἰς ΑΕ 1922, 45 στ. 8. Τὸ ὄνομα Ἀριστότιμος ἀπαντᾷ καὶ εἰς IG XII, 3, 34 στ. 13, καὶ 32 στ. 28.

Στ. 19. Σωσίδικος ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὸν κατάλογον IG XII, 3, 35 στ. 15.

Ἡ συχνὴ διασταύρωσις τῶν αὐτῶν ἢ συγγενῶν προσώπων καὶ εἰς τοὺς τρεῖς καταλόγους πυθαϊστῶν σημαίνει ἀσφαλῶς, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἐδηλώθη, χρονικὴν συνάφειαν τῶν ἀντιστοίχων πυθαϊδων. Οἱ πρότερον δημοσιευθέντες κατάλογοι ἔχουν χρονολογηθῆ εἰς τὰ μέσα τοῦ 3ου π.Χ. αἰ. Εἰς τοὺς αὐτοὺς ἢ καὶ κατὰ τι παλαιότερους χρόνους ἀγόμεθα καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων τῆς παρουσίης ἐπιγραφῆς μὴ ἀπέχοντος πολὺ τῶν ἐπιγραφῶν Lindos II ἀρ. 69 (χρονολογουμένης μεταξὺ 300 - 290 π.Χ.) καὶ Anuario 27 - 29 (1949 - 51) 234 - 235 ἀρ. 105 (4ου αἰ.) καὶ τῶν ἐπὶ τῶν βωμῶν, αὐτ. ἀρ. 135 - 143 σ. 250 - 253 (3ου;).

Σ. Ι. ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ

2. Πρβλ. καὶ τὸ ὄνομα Νικάναξ, ΑΕ 1922, 45 στ. 10 καὶ 47 ἀρ. 31, καθὼς καὶ τὴν Νικάνασσαν, περὶ ἧς ἀνωτέρω.